

26ste zondag door jaar A

Mt. 21, 28-32

Inleiding

We kennen de uitspraak: ‘vele wegen leiden naar Rome’ en dat is fijn voor Rome, want dan komen daar veel mensen, veel toeristen en pelgrims om die prachtige stad te bezichtigen. En wellicht is het ook fijn voor ons als we daar dus heen willen gaan. Maar het is maar één stukje van het verhaal, want het gaat om een stad, ookal is die stad de zetel van onze Kerk. Uiteindelijk zou het meer moeten gaan over welke wegen er naar God leiden en laat daar nu de lezingen van vandaag over gaan.

In de eerste lezing wordt gevraagd of het wel of niet de rechte weg is die we gaan. Maar als we in het evangelie en in de lezing van Paulus kijken, dan zien we dat het al snel niet meer gaat over de weg op zich, maar de manier van gaan: hoe stellen wij ons op, hoe handelen wij om de weg naar God te gaan?

Laten we ons daar deze viering op bezinnen.

Preek

U bent het vast wel eens tegen gekomen. Hier, dicht in de buurt of wat verder weg. Dat een weg er niet zo uitziet als de bedoeling is. Ik denk terug bijvoorbeeld aan een stukje van de rondweg, hier een kilometer vandaan, waar de O.L.V. Altijddurende Bijstandkerk stond. Lang heeft daar nog een huis gestaan net met een minuscuul puntje tot op de weg, zo ongeveer de hele zandweg afsluitend. Of als je naar het noorden ging over de A50, waar midden in het weiland een viaduct stond. Nergens naar toe, nergens vandaan. Zomaar los een viaduct, verkeerd gepland of verkeerd geplaatst. Of zo’n situatie waar u denkt: hier kunnen we fijn doorrijden – het gaan rechtdoor - en ineens staan er die rood/wit gestreepte borden en is er achter die borden alleen weiland en moet u kiezen: links of rechts. De weg gaat niet altijd zoals wij hem verwachten.

En hoe zit dat dan in de bijbel?

In de eerste lezing horen we vandaag ook al dat de verwachting niet altijd klopt. De omstanders verwijten de profeet Ezechiël dat hij niet het juiste verhaal, niet het verhaal van de rechte weg verkondigt. En daartegenover zegt Ezechiël met de woorden van God dat het juist andersom is: dat zij niet de rechte weg bewandelen. En vervolgens legt hij uit wat die rechte weg is. Hij doet dat met een tegenstelling.

Als je zondaar bent, als je je schuldig maakt aan fouten, dan bewandel je niet de juiste weg. Kom je daarentegen tot inkeer, richt je je zogezegd weer tot God, dan bewandel je de rechte weg. Dan denkt u: dan is het toch duidelijk, want de rechte weg moet wel de weg naar God zijn.

Tegelijk kennen we uit het evangelie - niet de plek die we vandaag lezen, maar andere plekken - dat Jezus zegt dat de weg van het Rijk Gods is als een kronkelend pad en dat we daar dan ook nog door een smalle poort naar binnen zullen moeten gaan. Oftewel: het is allemaal niet zo eenvoudig. Het ligt niet

strak en recht als een glad geplaveide weg voor ons. Het is dan ook niet voor niks dat Johannes de Doper aankondigt: ‘maak de paden recht, slechte de wegen, zorg dat de weg er glad en goed bij ligt, want de Heer komt eraan’.

Er blijft dus een opdracht voor ons liggen en hoe we die opdracht moeten invullen, ontdekken we als we bij de brief van Paulus kijken dat het begrip ‘weg’ niet in de letterlijke zin bedoeld is, maar meer in de figuurlijke zin. Het gaat dus niet over die strak gelegde, mooi geklinkerde of glad geasfalteerde weg waarover we gaan. Nee, het gaat over het gaan op zich. Wat komen we tegen op ons pad? Wat doen we als we op weg, onderweg zijn? Paulus heeft het erover dat we in eenheid van liefde en saamhorigheid moeten samenwerken. Dat is de weg die we moeten gaan. We moeten niet uit zijn op partijbelangen, we moeten niet uit zijn op ons eigen belang. Nee, we moeten ons belang richten op onze naaste, op onze medemens. Dat is de weg van liefde die, zo zegt Paulus, die wij hebben te gaan. Die ons zal leiden in het voetspoor van Christus, die ons naar Christus toe zal brengen.

En dan komt Jezus met weer een andere gelijkenis. Twee zoons heeft een man, een beeld wat vaker gebruikt wordt in de bijbel, ook bij Jezus.

De eerste zoon antwoordt op de vraag van zijn vader om in de wijngaard te gaan werken dat hij dat gaat doen en doet het vervolgens niet.

De tweede zoon zegt eerlijk en misschien wat bot ‘nee, ik ga het niet doen’, hij heeft geen zin, maar als de vader weg is, komt hij tot inkeer en gaat toch aan het werk.

Jezus concludeert dan, met de mensen die om hem heen staan, dat dat de juiste weg is. En vervolgens zegt Jezus tegen die toehoorders, die vooral schriftgeleerden en oudsten blijken te zijn, dat zij de verkeerde weg gaan. Zij hebben er namelijk weet van hoe het moet, zij zouden dus ook het goede kunnen doen, maar er is dus een verschil tussen weet hebben van en er ook naar handelen.

De tweede zoon, die dit ook weet, zegt dat hij geen zin heeft en komt vervolgens tot inkeer, zoals we dat ook bij Ezechiël horen: ‘zij die de foute kant op lijken te gaan, kunnen zich corrigeren, kunnen tot inkeer komen’. En dan leidt de weg opnieuw naar God en God die ons dan liefdevol en barmhartig zal ontvangen, omdat wij bereid zijn, zoals Paulus zegt: de weg van liefde te gaan. Die vraag ligt dus inderdaad aan ons voor. Zij wij bereid die weg van liefde te gaan? Zijn wij als de eerste zoon, die zegt het te doen en er weet van heeft, maar het vervolgens niet doet? Of zijn we als de tweede zoon, die wellicht ook wel weet hoe het moet, maar zegt dat hij geen zin, maar vervolgens wel handelt. Uiteindelijk horen we veel later in teksten van Handelingen en bij schrijvers uit de Romeinen dat ze christenen herkennen aan hun handelen. Zij weten dus hoe het hoort en handelen ernaar. Voor ons die opdracht iedere dag opnieuw: wij weten hoe het hoort en dan is er nog de opdracht van: handelen we er ook naar? Ik wens het ons allen toe. Amen

Henry Vermeulen, diaken